

CHRIS CARTER

VAANIJA

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Night Stalker

Copyright © Chris Carter, 2011

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46165-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Tämä romaani on omistettu perheelleni
sekä Coral Chambersille, joka oli läsnä silloin,
kun tarvitsin eniten tukea.

Kiitokset

Olen suunnattoman kiitollinen useille ihmisille, joita ilman tämän kirjan kirjoittaminen ei olisi ollut mahdollista.

Agenttini Darley Anderson ei ainoastaan ole paras agentti, mitä kirjailija koskaan voi itselleen toivoa, vaan myös aito ystävä. Camilla Wray on kirjallinen suojeleuskelini: en ikimaailmassa pärjäisi ilman hänen huomioitaan, ehdotuksiaan, tietouttaan ja ystävyystään. Koko Darley Anderson Literary Agencyn väki uurastaa uupumatta mainostaakseen töitani jokaisessa mahdollisessa paikassa.

Maxine Hitchcock, fantastinen kustannustoimittajani Simon & Schusterilla, tekee uskomatonta työtä. Kustantajieni Ian Chapmanin ja Suzanne Baboneaun tuki ja luottamus on häkellyttävää. Koko Simon & Schusterin porukka on tehnyt parasta mahdollista työtä kustannusprosessin jokaisessa käänteessä.

Samantha Johnson on kuunnellut kärsivällisesti uskomattoman monet kammottavat ideani.

Lisäksi haluan esittää vilpittömät, rakastavat kiitokseni Coral Chambersille, joka estää minua murtumasta.

Yksi

Tohtori Jonathan Winston asetti kirurginmaskin suunsa ja nenänsä päälle ja vilkaisi kelloa, joka oli kiinnitetty ruumiinvaushuone numero neljän seinälle Los Angelesin kuolinsyöntutkijan toimiston kellarissa. Kello näytti 18.12.

Ruostumattomasta teräksestä valmistetulla pöydällä, reilun puolen metrin päässä hänestä, lepäsi tunnistamaton, pari–kolmekymppinen valkoinen nainen. Naisen olkamittaiset hiukset olivat märät; latvat olivat takertuneet metallipöytään. Kirkkaassa leikkausvalossa naisen vaalea iho näytti kumiselta, miltei epäinhimilliseltä. Kuolinsyyn määrittäminen ei ollut onnistunut paikassa, josta ruumis oli löydetty. Missään ei näkynyt verta, luodinreikiä tai veitsen aiheuttamia haavoja, päässä tai keskivartalossa ei ollut kuhmuja tai nirhaumia, eikä kaulan alueella ollut kuristamiseen viittaavia mustelmia. Naisen ruumiissa ei näkynyt ainuttakaan merkkiä traumasta, lukuun ottamatta sitä faktaa, että tapaja oli ommellut kiinni hänen suunsa ja ulkosynnyttimensä. Käytetty lanka oli kömpelöä ja paksua, ompelet epäsiistejä ja huolimattomia.

”Oletko valmis?” tohtori Winston kysyi Sean Hannaylta, nuorelta oikeuslääkärin apulaiselta.

Hannayn katse oli liimaantunut naisen kasvoihin ja kiinni ommeltuihin huuliin. Jostain syystä häntä hermostutti tavanomaista enemmän.

”Sean, onko kaikki hyvin?”

”Ööh, on kyllä tohtori, anteeksi.” Hän suostui vihdoinkin katsomaan Winstonia ja nyökkäsi. ”Valmiina hommiin.” Hän asettautui pöy-

dän oikealle puolelle sillä välin, kun tohtori käynnisti lähimmälle työtasolle asetetun digitaalisen sanelimen.

Tohtori Winston ilmoitti päivämäärän ja ajan, läsnäolijoiden nimet sekä ruumiinavausraportin numeron. Ruumis oli jo mitattu ja punnittu, joten hän siirtyi sanelemaan uhrin fyysisiä ominaisuuksia. Ennen ensimmäisen viillon tekemistä tohtori Winston tutki ruumiin yksityiskohtaisesti etsien merkkejä, joista voisi olla hyötyä uhrin tunnistamisessa. Päästyään vainajan alapään ompeleisiin hän siristi silmiään.

”Odota hetkinen”, hän kuiskasi, astui lähemmäs ja raotti varovasti uhrin reisiä. ”Ojennatko taskulampun, Sean?” Hän kurotti kättään kohti oikeuslääkärin apulaista irrottamatta katsettaan vainajasta. Hänen kasvoilleen oli hiipinyt huolestunut ilme.

”Onko jokin vialla?” Hannay kysyi ja ojensi tohtori Winstonille pienen metallisen taskulampun.

”Ehkä.” Winston suuntasi valokeilan siihen, mikä oli kiinnittänyt hänen huomionsa.

Hannay vaihtoi painoa jalalta toiselle.

”Tikeissä ei ole käytetty haavalankaa”, tohtori Winston totesi sanelimelle. ”Tikit ovat amatöörimäiset ja epätarkat. Kuin teini-ikäinen olisi ommellut paikan vanhoihin, revittyihin farkkuihin.” Hän siirtyi vielä lähemmäs. ”Ompelet ovat myös liian kaukana toisistaan, niiden välit ovat liian leveät, ja...” Winston vaikeni ja kallisti päätään. ”...ei voi olla totta.”

Hannay tunsi koko kehonsa värähtävän. ”Mitä?” Hän astui lähemmäs.

Tohtori Winston veti syvään henkeä ja nosti hitaasti katseensa Hannayhin. ”Tappaja taisi jättää jotain uhrin sisään.”

”Mitä?”

Winston keskittyi vielä hetken taskulampun valokeilaan ennen kuin oli varma. ”Valo heijastuu jostakin esineestä, joka on asetettu hänen sisäänsä.”

Hannay kumartui ja näki lähes välittömästi saman minkä tohtorikin. ”Perhana, valo todella heijastuu jostakin. Mikä se on?”

”En tiedä, mutta ainakin se on niin suuri, että erottuu tikkien välistä.”

Tohtori suoristi selkensä ja nappasi välinetarjottimelta metallisen osoittimen.

”Sean, piteletkö valoa? Tällä tavalla.” Hän ojensi taskulampun nuorelle avustajalle ja näytti täsmällisesti, minne halusi valon kohdennettavan.

Tohtori kumartui ja työnsi metalliosoittimen kärjen kahden tikin väliin ohjaten sitä kohti uhrin sisällä olevaa esinettä.

Hannay piti taskulampun keilan vakaana.

”Se on metallia”, Winston ilmoitti tunnustellen esinettä osoittimella, ”mutten edelleenkään osaa sanoa tarkemmin, mikä se mahtaa olla. Ojennatko tikkisakset ja pihdit?”

Tikkien leikkaamiseen ei mennyt kauan. Viuillettyään kunkin ompelen auki Winston nipisti lankaa pihdeillä ja nyppäisi sen irti uhrin ihosta, minkä jälkeen hän asetti langanpätkät pieneen muoviseen todisteidenkeräysrasiaan.

”Raiskattiinko hänet?” Hannay kysyi.

”Nivusissa on viiltoja ja ruhjeita, jotka viittaavat väkisinmakaamiseen”, tohtori Winston vahvisti, ”mutta ne voivat olla myös peräisin esineestä, joka uhrin sisään on työnnetty. Otan pari näytettä ja lähetän ne labraan lankanäytteiden kanssa.” Hän asetti sakset ja pihdit käytettyjen välineiden tarjottimelle. ”Eiköhän selvitetä, mitä tappaja on meille jättänyt, vai mitä?”

Hannay jäykistyi, kun tohtori Winston työnsi oikean kätensä uhrin sisään. ”Olin oikeassa. Mikään pikkuesine tämä ei ole.”

Huoneeseen laskeutui lyhyt, levoton hiljaisuus.

”Oudon muotoinenkin se on”, tohtori totesi. ”Neliskanttinen, ja yläosaan on kiinnitetty jotain kummallista.” Hän onnistui vihdoin tarttumaan esineeseen. Kun hän veti sen ulos, yläosan kiinnike nakshti.

Hannay astui eteenpäin katsoakseen tarkemmin.

”Metallia, kohtuullisen raskas, näyttää käsintehdyltä...” Tohtori Winson tuijotti kädessään olevaa esinettä. ”En ole siltikään varma, mikä...” Hän lopetti. Hän tunsi sydämensä takovan rinnassa, ja hänen silmänsä laajenivat ymmärryksestä. ”Voi hyvä jumala...”

Kaksi

Los Angelesin ryöstö- ja henkirikosyksikön RHD:n etsivä Robert Hunterilla kesti yli tunti ajaa Hollywoodin oikeustalolta toimintansa lopettaneelle lihakaupalle itäisessä Los Angelesissa. Hän oli saanut hälytyksen jo yli neljä tuntia sitten, mutta oikeudenkäynti, jossa hän oli esiintynyt todistajana, oli viivästynyt paljon odotettua enemmän.

Hunter kuului valikoituun eliittijoukkoon. Useimmat LAPD:n etsivät olisivat antaneet vaikka oikean kätensä, jotta heidän *ei* olisi tarvinnut liittyä tähän joukkoon. RHD:n Erikoismurharyhmä HSS oli luotu yksinomaan sellaisia korkean profilin sarjamurhia ja henkirikoksia varten, joiden selvittäminen vaati laajamittaista tutkimustyötä ja ammattitaitoa. Kriminaalipsykologisen taustansa vuoksi Hunter määrättiin usein tutkimaan tapauksia, joissa tekijä oli käyttänyt musertavan brutaalia väkivaltaa. Laitos käytti tällaisista tapauksista nimitystä UV, *ultraväkivaltainen*.

Lihakauppa seisoj viimeisenä suljettujen liikeyritysten jonossa. Koko asuinalue tuntui laiminlyödyltä. Hunter pysäköi vanhan Buickinsa rikosteknisen tiimin valkoisen pakettiauton viereen. Noustuaan autosta hän seisahtui hetkeksi silmäilemään rakennusten julkisivuja. Kaikki ikkunat oli suojattu jämäköillä metallikaihtimilla. Ulkoseinissä oli niin paljon graffitia, ettei Hunter pystynyt päättelemään, minkävärisiä rakennukset olivat alun perin olleet.

Hän lähestyi rakennusta vartioivaa konstaapelia, väläytti virka-merkkiään ja sukelsi keltaisen rikospaikkanaanauhan ali. Konstaapeli

nyökkäsi mutta pysytteli hiljaa, katse kaukaisuuteen kohdistetuna.

Hunter työnsi oven auki ja astui sisään.

Iljettävä löyhkä, joka tulvahti häntä vastaan, sai hänet kakkomaan – pilaantuneen lihan, tunkkaisen hien, oksennuksen ja virtsan yhdistelmä poltteli hänen sieraimiaan ja kirvelsi hänen silmiään. Hän pysähtyi hetkeksi kiskomaan paidankauluksen improvisoiduksi maskiksi nenän ja suun peitoksi.

”Nämä toimivat paremmin”, Carlos Garcia sanoi. Hän oli juuri tullut takahuoneesta ja ojensi Hunterille kirurginmaskin. Hänellä oli itselläänkin kasvoillaan samanlainen.

Garcia oli pitkä ja hoikka, ja hänellä oli pitkähköet tummat hiukset ja vaaleansiniset silmät. Poikamaisen miellyttävän ulkomuodon turmeli vain aavistuksenomainen muhkurakohdassa, josta nenä oli murtunut. Toisin kuin muut RHD:n etsivät, Garcia oli uurastanut ankarasti saadakseen nimityksen erikoismurhar ryhmään. Hän oli työskennellyt Hunterin parina nyt jo melkein kolme vuotta.

”Haju pahenee, kun pääset takahuoneeseen.” Garcia nyökkäsi kohti ovea, josta oli juuri tullut. ”Miten oikeudenkäynnissä meni?”

”Pitkään”, Hunter vastasi sovitellessaan hengityssuojainta kasvoilleen. ”Mitä täällä on?”

Garcia kallisti päätään. ”Aika sekopäistä touhua. Valkoinen naisuhri, kahden–kolmenkymppin kieppeillä. Hänet löydettiin ruostumattomasta teräksestä tehdyltä teurastajanpenkiltä.” Garcia osoitti takanaan olevaa huonetta.

”Kuolinsyy?”

Garcia pudisti päätään. ”Täytyy odottaa ruumiinavausta. Ei mitään päällepäin näkyvää. Mutta nyt tulee pahin. Hänen suunsa ja vulvansa oli *ommettu* kiinni.”

”Mitä?”

Garcia nyökkäsi. ”Juurikin niin. Ihan sairasta. En ole koskaan nähnyt vastaavaa.”

Hunterin katse sinkosi kohti ovea aisaparin takana.

”Ruumis on viety pois”, Garcia ehti huomauttaa ennen Hunterin seuraavaa kysymystä. ”Tohtori Winston toimi eilisiltana tekniikan pomona. Hän toivoi, että olisit nähnyt ruumiin ja tapahtumapaikan juuri sellaisena kuin ne löytöhetkellä olivat, mutta hän ei voinut odottaa pitempään. Korkea lämpötila joudutti tiettyjä asioita.”

”Milloin ruumis vietiin pois?” Hunter vilkaisi mekaanisesti rannekelloaan.

”Pari tuntia sitten. Tohtorin tuntien ruumiinavaus lienee jo puoli-välissä. Hän tietää, että inhoat niitten valvomista, joten hänellä ei ollut mitään syytä odottaa. Kun olemme tsekanneet tämän mestan, hänellä on varmasti jo pari vastausta kysymyksiimme.”

Matkapuhelin soi Hunterin taskussa. Hän tarttui siihen ja kiskoi kirurginmaskin alemmas jättäen sen roikkumaan veltosti leuan alle. ”Etsivä Hunter.”

Hän kuunteli pari sekuntia. ”Mitä?” Hän käännähti kohti Garciaa, joka näki Hunterin olemuksen muuttuvan silmänräpäyksessä.

Kolme

Garcia kaahasi itäisestä L.A:sta Los Angelesin kuolinsyöntutkijan toimiston päämajalle North Mission Roadille ennätysajassa.

He hämmentyivät entistä pahemmin lähestyessään kuolinsyöntutkijoiden parkkipaikan sisäänkäyntiä. Se oli blokattu neljän poliisiauton ja kahden paloauton voimin. Pysäköintipaikalla oli lisää poliisiautoja. Useita virkapukuisia poliiseja liikkui siellä täällä huudellen käskyjä toisilleen ja radiopuhelimiin.

Media oli vallannut tapahtumapaikan verenhimoisen susilauman lailla. Kaikkialla oli paikallisia TV- ja sanomalehtiautoja. Toimittajat, valokuvaajat ja kameramiehet pyrkivät parhaansa mukaan pääsemään mahdollisimman lähelle. Päärakennuksen ympärille oli kuitenkin jo pystytetty jämerä turva-aita, jota LAPD valvoi tiukasti.

”Mitä helvettiä täällä tapahtuu?” Hunter kuiskasi Garcian ajaessa sisäänkäynnille.

”Teidän on jatkettava matkaa”, nuori konstaapeli sanoi. Hän oli tullut Garcian ikkunan luo ja viittoi häntä lähtemään liikkeelle. ”Ette voi –”

Hän vaikenä välittömästi nähtyään Garcian virkamerkin. ”Anteeksi, etsivä; järjestän teille saman tien pysäköintipaikan.” Hän kääntyi kohti kahta muuta poliisia, jotka seisoivat ajoneuvojensa vierellä. ”Hei, kaverit, tehkää tilaa.”

Alle kolmenkymmenen sekunnin kuluttua Garcia jo pysäköi Honda Civicinään päärakennukseen johtavien portaiden eteen.

Hunter nousi autosta ja katseli ympärilleen. Parkkipaikan kauimmaiseen päähän oli kerääntynyt lähinnä valkotakkisista henkilöistä koostuva ryhmä. Hunter tunnisti heidät laboranteiksi ja kuolinsyöntutkijan toimiston henkilökunnaksi.

”Mitä täällä on tapahtunut?” hän kysyi palomieheltä, joka oli juuri lakannut puhumasta radiopuhelimeen.

”Teidän täytyy kysyä lisätietoja vastaavalta päälliköltä. Tiedän vain, että jossain sisällä oli tulipalo.” Hän osoitti ruumishuoneeksi muutettua entistä sairaalaa.

Hunter kurtisti kulmiaan. ”Tulipalo?”

Erikoismurharyhmäkin tutki silloin tällöin tuhopolttopauksia, mutta niitä pidettiin vain harvoin ultraväkivaltaisina. Hunteria ei ollut koskaan nimitetty johtavaksi tutkijaksi yhteenkään.

”Robert, tänne näin.”

Hunter kääntyi ja näki tohtori Carolyn Hoven tulevan alas portaita heidän luokseen. Carolyn oli aina näyttänyt rutkasti neljääkymmentäkuutta ikävuottaan nuoremmalta. Ei kuitenkaan tänään. Hänen yleensä täydellisesti muotoiltu kastanjanruskea tukkansa oli sekaisin, ilmeensä vakava ja lannistunut. Jos Los Angelesin kuolinsyöntutkijan toimistossa olisi arvojärjestys, tohtori Hove olisi toiseksi korkea-arvoisin heti tohtori Winstonin jälkeen.

”Mitä ihmettä täällä on meneillään?” Hunter kysyi.

”Absoluuttinen helvetti...”

Neljä

Hunter, Garcia ja tohtori Hove nousivat yhdessä portaat ja astuivat päärakennukseen suuren kaksoisoven kautta. Aulassa seisoskeli useita poliiseja ja palomiehiä. Tohtori Hove johdatti etsivät vastaanottotiskin takana olevaan portaikkoon ja sen kautta kellari-kerrokseen. Täysillä hurisevista savunpoistotuulettimista huolimatta ilmassa leijui kuvottava kemikaalien ja palaneen lihan löyhkä. Molemmat etsivät vavahtivat ja painoivat vaistomaisesti kätensä nenän peitoksi.

Garcia tunsi vatsansa vellovan.

Aivan käytävän päässä sijaitsevan ruumishuone nelosen edusta oli veden vallassa. Huoneen ovi oli auki, mutta se näytti irronneen saranoiltaan.

Vastaava palopäällikkö antoi paraikaa ohjeita yhdelle miehistään, kun hän näki ryhmän lähenevän.

”Tässä ovat etsivät Robert Hunter ja Carlos Garcia RHD:stä”, tohtori Hove ilmoitti.

Ei kättelyjä, vain kohteliaat nyökkäykset.

”Mitä tuolla on tapahtunut?” Hunter kysyi ja kurotti kaulaansa nähdäkseen huoneeseen. ”Ja missä tohtori Winston on?”

Tohtori Hove ei vastannut.

Palopäällikkö riisui kypäränsä ja pyyhki otsaansa hanskan peitämällä kädellään. ”Jonkinlainen räjähdys.”

Hunter kurtisti kulmiaan. ”Räjähdys?”

”Aivan oikein. Huone on tarkistettu, eikä missään ole piileviä palopesäkkeitä. Tulipalo itsessään näyttää olleen minimaalisen pieni. Sprinklerit sammuttivat sen jo ennen kuin ehdimme tänne. Tällä hetkellä emme tiedä, mikä räjähdys aiheutti. Meidän on odotettava palotutkijan raporttia.” Hän katsoi tohtori Hovea. ”Minulle kerrottiin, että tämä on suurin ruumiinavaussaleista ja että se toimii myös laboratoriona. Onko näin?”

”Pitää paikkansa”, Hove vahvisti.

”Onko tilassa säilytetty haihtuvia kemikaaleja – kenties bensiini-kanistereita?”

Tohtori Hove sulki hetkeksi silmänsä ja huokaisi raskaasti. ”Joskus.”

Päällikkö nyökkäsi. ”Sellaisessa on saattanut olla vuoto, mutta kuten sanoin, meidän on odotettava tutkijan raporttia. Tämä on jämäkkä rakennus, jossa on kunnan perustukset. Ja ruumiinavaussali sijaitsee kellarissa, joten sen seinät ovat paljon paksummat kuin muissa rakennuksen huoneissa. Se auttoi rajaamaan paloa. Vaikka räjähdys olikin sen verran voimakas, että se aiheutti paljon sisäistä tuhoa, se ei ollut riittävän voimakas vaurioittaakseen rakenteita. Toistaiseksi en osaa sanoa muuta.” Palopäällikkö riisui hanskansa ja hieroi silmiään. ”Tuolla sisällä on hirveä sotku, tohtori, *erittäin ikävissä* mielessä.” Hän piti tauon kuin epävarmana siitä, mitä muuta sanoa. ”Olen todella pahoillani.” Suru kuorrutti hänen sanojaan. Hän nyökkäsi vakavana etsiville ja suuntasi takaisin yläkertaan.

Kaikki kolme seisoivat hiljaisina entisen ruumiinavaussali nelosen ovelta ja katsoivat tuhoa. Salin toisella puolella pöydät, tarjottimet, kaapit ja kärtyt olivat taipuneet muodottomiksi ja kääntyneet nurinniskoin, ja niiden päällä oli rojua sekä ihon- ja lihanriekaleita. Katto ja takaseinä olivat osin vaurioituneet ja veren peitossa.

”Milloin tämä on tapahtunut?” Garcia kysyi.

”Tunti, ehkä tunti ja vartti sitten. Olin kokouksessa kakkosrakennuksessa. Kuului vaimea pamaus, ja palohälyttimet sekosivat.”

Hunteria häiritsi veren ja ruumiiden tai ruumiinosien päälle levietyjen mustien pressujen määrä. Ruumiiden varastointiin tarkoi-

tettu kylmätila sijaitti vastakkaisella seinällä räjähdykseen nähden. Yksikään kylmäkaapeista ei näyttänyt vaurioituneen.

”Montako ruumista kylmäkaapeista oli otettu esille, tohtori?” Hunter kysyi varovasti.

Tohtori Hove tiesi, että Hunter oli tajunnut, mistä oli kyse. Hän kohotti oikean kätensä etusormea.

Hunter päästi alistuneen naurahduksen. ”Täällä siis tehtiin ruumiinavausta.” Kyse oli enemmänkin toteamuksesta kuin kysymyksestä, ja hän tunsu kylmien väreiden kulkevan selkäpiissään. ”Toimittiko tohtori Winston sitä?”

”Ei jumalauta!” Garcia pyyhkäisi naamaansa. ”Ei ikinä.”

Tohtori Hove katsoi toisaalle, muttei niin nopeasti, että olisi kyennyt kätkemään silmiinsä kihonneet kyynelät.

Hunterin katse viivytteli Hovessa vielä muutaman sekunnin, ennen kuin hän kääntyi jälleen katsomaan sitä, mitä huoneesta oli jäljellä. Hänen kurkkuaan kuivasi, ja tukahduttava suru kääriytyi hänen sydämensä ympärille. Hän oli tuntenut tohtori Winstonin yli viisitoista vuotta. Winston oli ollut Los Angelesin pääkuolinsyyn-tutkija niin kauan kuin Hunter muisti. Mies oli työnarkomaani, joka loisti tehtävässään. Hän pyrki tekemään henkilökohtaisesti suurimman osan niistä ruumiinavauksista, joiden kohdalla kuolin-olosuhteet oli arvioitu poikkeuksellisiksi. Sen lisäksi tohtori Winston oli ollut Hunterille kuin perheenjäsen. Ystävistä parhain. Mies, jonka varaan hän oli laskenut lukemattomia kertoja. Mies, jota hän kunnioitti ja ihaili enemmän kuin oikeastaan ketään muuta. Mies, jota hän jäisi syvästi kaipaamaan.

”Läsnä oli kaksi ihmistä.” Tohtori Hoven ääni sortui hetkeksi. ”Tohtori Winston ja Sean Hannay, 21-vuotias oikeuslääkäarin avustaja.”

Hunter sulki silmänsä. Hän tiesi, ettei pystyisi sanomaan mitään.

”Soitin heti, kun sain tietää”, tohtori Hove sanoi.

Garcian kasvoilta kuvastui puhdas järkytys. Hän oli uransa aikana nähnyt lukuisia ruumiita, joista useat sadistinen tappaja oli runnellut groteskilla tavalla. Hän ei ollut kuitenkaan koskaan tuntenut henkilökohtaisesti yhtäkään uhria. Ja vaikka hän oli tavannut

tohtori Winstonin ensimmäisen kerran vasta kolme vuotta sitten, he olivat ystäväystyneet nopeasti.

”Miten sen nuorukaisen kävi?” Hunter kysyi lopulta, ja ensimmäistä kertaa Garcia kuuli työparinsa äänen värähtävän.

Tohtori Hove pudisti päätään. ”Olen pahoillani. Sean Hannay viimeisteli kolmannen vuoden patologianopinnot Kalifornian osavaltionyliopistossa. Hän halusi kiihkeästi rikospaikkatutkijaksi. Juuri minä hyväksyin hänen harjoittelupaikkahakemuksensa vain puoli vuotta sitten.” Hoven silmät kimmelsivät. ”Hänen ei ollut edes tarkoitus olla tässä huoneessa. Hän oli vain tullut auttamaan.” Tohtori piti tauon ja mietti tarkkaan seuraavia sanojaan. ”Minä pyysin häntä tekemään sen. Minun itseni piti avustaa Jonathania.”

Hunter pani merkille, että tohtorin kädet tärisivät.

”Kyseessä oli erikoisoloissa tehty murha”, Hove jatkoi. ”Jonathan pyysi minua aina avustajakseen sellaisissa tapauksissa. Ja olisin auttanutkin, mutta jäin jumiin kokoukseen ja pyysin Seania sijaisemaan minua.” Hänen silmänsä täyttyivät kauhusta. ”Ei Seanin olisi pitänyt kuolla täällä tänään – vaan minun.”

Viisi

Hunter ymmärsi, mitä tohtori Hove joutui käymään läpi. Välitömästi räjähdysten jälkeen itsesuojeluvaisto oli astunut kehiin, ja patologi oli tuntenut huojennusta. Hän oli välttänyt täpärästi kuoleman. Mutta nyt järki ja syyllisyys olivat asettumassa paikoilleen, ja hänen mielensä rankaisi häntä pahimmalla mahdollisella tavalla. *Ellei kokous olisi venynyt, Sean Hannay olisi yhä elossa.*

”Tämä ei missään tapauksessa ole sinun syytäsi, tohtori”, Hunter yritti vakuutella vaikka tiesikin, ettei hänen sanoillaan olisi juuri vaikutusta. Heidän oli saatava selville, mitä huoneessa oli tapahtunut, ennen kuin yksikään heistä voisi hyväksyä tapahtunutta.

Hunter otti askelen kohti ruumiinavaussalia samalla, kun hänen mielensä pyrki prosessoimaan edessä avautuvaa näkyä. Juuri nyt missään ei ollut mitään järkeä. Yhtäkkiä jokin herätti hänen huomionsa, ja hän siristeli hetken silmiään ennen kuin kääntyi kohti tohtori Hovea.

”Nauhoitetaanko avauksia koskaan?” hän kysyi ja osoitti lattialla olevaa kapinetta, joka muistutti kameran kolmijalkaa.

Tohtori Hove pudisti päätään. ”Hyvin harvoin, ja pyynnön täytyy hyväksyä joko minä tai...” Hänen katseensa siirtyi Hunterista huoneen sisälle. ”...pääkuolinsyöntutkija.”

”Tohtori Winston itse.”

Yksittäinen, epäröivä nyökkäys tohtori Hoven suunnalta.

”Olisiko hän voinut päättää tämän ruumiinavauksen tallentamisesta?”

Tohtori Hove mietti asiaa hetken, ja hänen kasvoilleen kohosi toiveikas ilme. ”On se mahdollista. Mikäli hän piti tapausta riittävän kiinnostavana.”

”No, vaikka olisi pitänytkin”, Garcia keskeytti, ”miten se meitä auttaisi? Kamera räjähti pirstaleiksi siinä missä muukin huone. Katsokaa nyt itsekin.”

”Meillä saattaa olla toivoa”, tohtori sanoi hitaasti.

Hunter ja Garcia kääntyivät takaisin hänen puoleensa.

”Tiedätkö jotakin, mitä me emme tiedä?” Hunter kysyi.

”Ruumiinavaussali nelosta käytetään joskus luentosalina”, tohtori selitti. ”Se on ainoa tutkimuhuone, jossa on videokaapeliyhteys keskustietokoneeseen. Se tarkoittaa, että kuvamateriaali tallentuu saman tien keskustietokoneen kovalevylle. Jos lääkäri haluaa nauhoittaa luennon tai ruumiinavauksen, hänen täytyy vain panna kamera käyntiin, yhdistää se reitittimeen ja ryhtyä töihin.”

”Onko mahdollista selvittää, toimiko tohtori Winston niin?”

”Seuratkaa minua.”

Tohtori Hove palasi määrätietoisesti samaan portaikkoon, jota kautta he olivat tulleet alas, ja nousi sisääntulokerrokseen. He kulkivat vastaanottoaulan läpi ja astuivat metallisen kaksoisoven kautta pitkään, tyhjään käytävään. Kuljettuaan kolme neljänestä käytävän pituudesta he kääntyivät oikealle. Tämän käytävän päässä oli yksi ainokainen puuovi, jossa oli huurrelasinen ikkuna. Tohtori Hoven toimisto. Hän avasi lukon, työnsi oven auki ja johdatti etsivät sisään.

Tohtori Hove meni suoraan työpöydälleen ja kirjautui tietokoneelle. Etsivät asettuivat hänen taakseen.

”Vain minulla ja Jonathanilla on ylläpitäjän oikeudet, joilla pääsee keskustietokoneen videohakemistoon. Katsotaan, mitä täältä löytyy.”

Tohtori Hove tarvitsi vain pari näpätystä päästäkseen videohakemistoon, jonne kaikki nauhoitukset oli tallennettu. Pää-

kansiossa oli kolme alikansiota – *Uudet, Luennot* sekä *Ruumiin-avaukset*. Tohtori avasi kansion nimeltä *Uudet* ja löysin yhden ainoan .mpg-tiedoston. Aikaleima osoitti, että se oli luotu alle tunti sitten.

”Bingo. Jonathan todella nauhoitti ruumiinavauksen.” Tohtori Hove piti tauon ja vilkaisi levottomana Hunteria. Hunter huomasi, että Hove oli siirtänyt kättään aavistuksen kauemmas hiirestä.

”Kaikki hyvin, tohtori. Sinun ei täydy katsella tätä. Me jatkamme tästä.”

Tohtori Hove epäröi sekunnin. ”Kyllä minun täytyy.” Hän tuplaklikkasi tiedostoa. Näyttö välähteli, ja tiedosto aukesi oletusvideosoittimessa. Hunter ja Garcia siirtyivät lähemmäs.

Tallenne ei ollut korkeatasoinen, mutta sillä näkyi selkeästi ruumiinavauspöydällä makaava valkoihoisen naisen ruumis. Kamera oli asetettu kuvaamaan yläviistosta ja suurentamaan niin, että pöytä vei suurimman osan kuvapinnasta. Oikealla erottui keskiruumiista alaspäin kaksi valkoisiin labratakkeihin pukeutunut henkilöä.

”Voitko zoomata kauemmas?” Garcia kysyi.

”Pätkä kuvattiin tällä tavalla”, Hunter vastasi päätään pudistaen. ”En pysty kontrolloimaan kameraa. Tämä on pelkkää toistoa.”

Näytöllä toinen pöydän oikealla puolella olevista henkilöistä siirtyi kohti kalmon päätä ja kumartui tutkimaan sitä. Tohtori Winstonin naama ilmestyi äkkiä kuvaan.

”Eikö tässä ole ääntä?” Garcia kysyi katsoessaan tohtori Winstonin ääneti liikkuvia huulia. ”Miten tässä ei ole ääntä?”

”Ruumiinavauksien taltiointiin tarkoitettujen kameroiden mikrofonit eivät ole kovin korkealaatuisia”, Hove selitti. ”Yleensä emme edes laita niitä päälle.”

”Minä kun luulin, että patologeilla on tapana sanella kaikki tutkimuksensa vaiheet.”

”Niin me teemmekin”, Hove vahvisti. ”Henkilökohtaisille sanelimillemme. Otamme ne mukaamme tutkimushuoneisiin. Jonat-

hanin käyttämä laite on nyt yhtä pirstaleina kuin kaikki muukin siinä huoneessa.”

”Mahtavaa.”

”*Silmät – pähkinänruskeat, iho hyvin hoidettu, korvanlehtiä ei näy lävistetyin...*” Hunter sanoi ennen kuin tohtori Winston kääntyi pois kamerasta. ”Hitto! En näe enää hänen suutaan.”

”Osaatko sinä lukea huulilta?” Kysymyksen esitti tohtori Hove, mutta hänen hämmästynyt ilmeensä peilautui Garcian kasvoilta.

Hunter ei vastannut vaan keskitti huomionsa näyttöön.

”Miten kummassa sinä tuon olet oppinut?” Garcia tivasi.

”Kirjoista”, Hunter valehteli. Juuri nyt hän halusi kaikkein viimeiseksi ryhtyä puhumaan menneisyydestään.

He katselivat hiljaisina parin seuraavan sekunnin ajan.

”Jonathan suorittaa ruumiille tavallisen ulkoisen tarkastuksen”, tohtori Hove vahvisti. ”Hän luetteloi kaikki uhrin fyysiset erityispiirteet, mukaan lukien ensivaikutelmat vammoista, mikäli sellaisia on. Jonathan myös etsii fyysisiä tunnusmerkkejä, joiden perusteella uhri olisi mahdollista tunnistaa – hänethän tuotiin tänne tuntemattomana.”

Näytöllä tohtori Winston pysähtyi, ja hänen kasvoillaan häikäisi kiinnostunut ilme. He katsoivat, kun avustaja ojensi hänelle pienen taskulampun. Winston kumartui ja suuntasi valon tikkeihin, jotka oli ommeltu uhrin alapäähän. Tämän jälkeen hän kuljetti valoa ylhäältä alas ja sivulta sivulle. Jokin tuntui hämmentävän häntä.

”Mitä hän tekee?” Garcia kallisti vaistomaisesti päätään yrittäen nähdä paremmin.

Video jatkui, ja he kaikki katsoivat, kun Winston tunnusteli metallisella osoittimella tikkien väliä ja uhrin vaginaa. Tohtorin huulet liikkuivat, ja niin Hove kuin Garciakin tuijottivat Hunteria odottavasti.

”*Se on metallia*”, Hunter tulkki, ”*mutten edelleenkään osaa sanoa tarkemmin, mikä se mahtaa olla. Ojennatko tikkisakset ja pihdit?*”

”Oliko ruumiin sisällä jotain?” Tohtori Hove kurtisti kulmiaan.

Näytöllä tohtori Winston kääntyi jälleen pois kamerasta ja ryhtyi avaamaan tikkejä saksilla. Hunter pani merkille, että niitä oli yhteensä viisi. Tohtori työnsi oikean kätensä uhrin sisään.

Hetkeä myöhemmin tohtori Winston onnistui vetämään ulos esineen. Hän kääntyi, ja vain esineen reuna välähti kameran ohi.

”Mikä tuo oli?” Garcia kysyi. ”Mitä uhrin sisälle jätettiin? Näkikö kukaan?”

”En ole varma”, Hunter vastasi. ”Odotetaan hetki. Hän saattaa vielä kääntyä takaisin kohti kameraa.”

Mutta hän ei kääntynyt.

Muutaman sekunnin kuluttua näkyi räjähdys, ja kuvan korvasi lumisade. Näytön keskellä välähtivät sanat *Huone 4. Ei yhteyttä.*

Kuusi

Huoneeseen lankesi usean sekunnin mittainen absoluuttinen hiljaisuus. Tohtori Hove puhui ensimmäisenä:

”Pommi? Paniko tappaja uhrin sisään pommin? Mitä helvettiä...?”

Vastausta ei kuulunut. Hunter otti tohtorin paikan tietokoneella ja näpytteli kiivaasti ja kelasi nauhoitusta taaksepäin. Hän painoi playtä, ja hetken päästä tohtori Winston veti jälleen kätensä esiin uhrin sisältä tunnistamatonta metalliesinettä puristaen. Kaikkien katse kiinnittyi takaisin näyttöön.

”En erota esinettä tarkasti”, Garcia sanoi. ”Se vilahtaa liian nopeasti kameran ohi. Voitko hidastaa kuvaa?”

”Mitä väliä sillä on, miltä se näyttää?” tohtori Hove tokaisi miltei pä katatonisesti. ”Se oli pommi. Kuka helvetti panee uhrin sisään pommin, ja miksi?” Hän otti askelen taaksepäin ja hieroi ohimoitaan. ”Terroristi?”

Hunter pudisti päätään. ”Hyökkäyspaikka itsessään sulkee pois terrorismin. Terroristit haluavat aiheuttaa mahdollisimman paljon vahinkoa ja surmata mahdollisimman monta ihmistä. Inhottaa lausua itsestäänselvyyksiä, tohtori, mutta tämä on ruumishuone, ei ostoskeskus. Eikä räjähdys ollut edes niin voimakas, että se olisi pystynyt tuhoamaan yhtä ainutta keskikokoista huonetta.”

”Sitä paitsi”, Garcia totesi vailla sarkasmin häivääkään, ”useimmat ruumiit ovat tässä talossa jo kuolleita.”

”Miksi joku sitten asettaisi pommin kuolleen ihmisen sisuksiin? Eihän siinä ole järjen häivääkään.”

Hunter ei irrottanut katsettaan tohtori Hovesta. ”En pysty vastaamaan kysymykseesi juuri nyt.” Hän piti pienen mietintätauon. ”Meidän täytyy keskittyä tähän. Oletan, ettei kukaan muu ole nähnyt tätä kuvamateriaalia?”

Tohtori Hove nyökkäsi.

”Varmista, ettei kukaan näekään”, Hunter sanoi. ”Jos joku saa tietää, että tappaja asetti uhrin sisään pommin, media riehaantuu pahemman kerran. Tutkinnan sijasta joudumme antamaan hyödyttömiä haastatteluja ja vastaamaan typeriin kysymyksiin, eikä meillä ole aikaa haaskattavaksi. Meillä on nimittäin vastassamme ihminen, joka on riittävän mielenvikainen tappaakseen nuoren naisen, työntääkseen räjähteen hänen sisäänsä ja ommellakseen hänet umpeen. Sen seurauksena myös kaksi viatonta ihmistä sai surmansa.”

Uudet kyynelet alkoivat kihota tohtori Hoven silmiin. Hän oli kuitenkin vuosien varrella työskennellyt Hunterin rinnalla monessa tapauksessa eikä luottanut yhteenkään poliisivoimien jäseneseen yhtä paljon. Hän nyökkäsi hitaasti, ja ensimmäistä kertaa Hunter näki hänen ilmeessään vihaa.

”Kunhan lupaat napata sen paskiaisen.”

Ennen kuolinsyyntutkijan toimistolta lähtöä Hunter ja Garcia pistäytyivät rikosteknisessä laboratoriossa noutamassa kaiken saatavilla olevan tiedon, jonka tiimi siihen mennessä oli ehtinyt kerätä. Useimmat labratestit valmistuisivat vasta lähipäivien aikana. Koska Hunter ei ollut saanut tilaisuutta nähdä ruumista rikospaikalla, hänen oli toistaiseksi pakko tyytyä raporteihin, muistiinpanoihin ja valokuviin.

Hän tiesi jo, että ruumis oli löydetty kahdeksan tuntia siten toimintansa lopettaneen lihakaupan takahuoneesta itäisessä Los Angelesissa. Nimetön soittaja oli vinkannut poliisia. Hunter hankkisi puhelutallenteen myöhemmin.

Matkalla takaisin kaupungin itäosaan Hunter kävi hitaasti läpi rikosteknisten tutkijoiden laatiman raportin. Rikospaikkakuvista ilmeni, että alaston uhri oli jätetty makaamaan selälleen likaiselle, metallista valmistetulle työtasolle. Hänen jalkansa olivat suorina ja yhdessä, mutta eivät sidotut. Toinen käsivarsi roikkui pöydän yli, toinen lepäsi rinnan päällä. Silmät oli jätetty auki. Hunter oli nähnyt saman ilmeen liian moneen kertaan – puhdasta kauhua.

Yhdessä kuvassa oli lähikuva uhrin suusta. Huulet oli tikattu kiinni paksulla, muhkuraisella langalla. Neulanreikien läpi oli tihkunut verta, mikä viittasi siihen, että nainen oli ollut elossa operaat-ion aikana. Nivuset ja sisäreidet olivat nekin tahriutuneet pistohaavoista tihkuneeseen vereen. Tikkien ympärillä oli turvotusta, mikä myös kertoi siitä, että uhri oli kuollut vasta tuntikausia sen jälkeen, kun häntä oli pahoinpidelty neulan ja langan avulla. Kuoleman koittaessa haavat olivat jo alkaneet tulehtua. Mutta ne eivät olleet aiheuttanut naisen kuolemaa.

Hunter silmäili rikospaikalta otettuja valokuvia. Lihakauppa oli saastainen loukko. Lattia oli täynnä crack-piippuja, vanhoja ruis-kuja, käytettyjä kondomeita ja rotanjätöksiä. Seinät oli töhritty graffitein. Rikosteknikot olivat löytäneet niin monia sormenjälkiä, että niiden perusteella takahuoneessa näytti olleen bileet käynnissä. Totuus oli tämä: juuri nyt ainoastaan ruumiinavaus pystyisi valaisemaan tapausta.